

Onze Samojeed

In het vorig nummer van "Hondenvrienden" is de afbeelding te zien van kampioen Karin v. Braüneck met die kleine pup, op de voorpagina, een grotere en betere reclame voor dit nobele ras dan velen zullen denken.

Heb ik toen, in dat zelfde nummer over de andere, maar aziatische spits, de Chow-Chow gehad, welke ik toen als modehond betitelde, laten we van den Samojeed hopen, dat hij in Nederland niet populairder wordt, om zodoende ook tot modehond ik zou haast zeggen "gedegradeerd" wordt.

Niet dat hij hiervoor niet mooi genoeg is, maar hij heeft er een te mooi karakter voor, hij is er te goed voor, en hij wordt door de massa nog maar heel weinig begrepen. Zijn apartheid wordt verkeerd uitgelegd; het is tenminste al zoover, dat ik voor de tweede keer in Amsterdam een goeden Samojeed met een prikkelband omzag. Gelukkig heb ik in beide gevallen het onmenselijke hiervan kunnen aantonen.

De Samojeed wordt hier in Europa als de meest geschikten, luxe hond geacht. Hij kleurt bij elk toilet, is in de fijnste salons een weelde voor het oog, is een waarachtig vriend van den huize en een kindervriend als geen. Hij blaft nooit onnodig en is een deftige, rustige huishond.

Een Samojeed is nooit een lummel of een doetje, ik vergelijk hem het meest met een goed mensch, die, eenmaal boos gemaakt, niet meer te temmen is.

Tot de spitsachtige honden van het hooge noorden behooren de Laplander, de Groenlander en de IJslander, die heel vaak wilde honden waren.

Aan onze Engelsche sportvrienden hebben wij het te danken, dat zij thans zuiver op ras en karakter gefokt zijn, evenals dit met de Finschen spits, de Elkhound en de Samojeed is gebeurd. Zij hebben deze rassen mooier en hebbelijker gefokt dan dat zij in het land van hun herkomst waren.

De Samojeed is een der weinige poolhonden, die in het gezinsleven der Nomaden van het hooge noorden thuisbehooren, en daar deze menschen een zeer eerlijk, zachtaardig karakter hebben, is het ondenkbaar dat zij met kwaadaardige dieren zouden kunnen omgaan, zij zouden deze dan ook niet in hunne enge wooning kunnen dulden, of met hun kinderen laten omgaan, als speelmakker of als slaapkameraad.

Momenteel is de Samojeed wit, en dit was veelal vroeger ook het geval.

Zuivere teeltkeus en fokkunst hebben den Samojeed groter en mooier gemaakt.

Eenige malen heb ik directen import, uit het land der herkomst gezien, deze waren kleiner en minder verzorgd, maar het type was af. Van moeder natuur hadden deze

ook dezelfde witte kleur meegekregen, als de ijsbeer, de witte vos en de witte wolf. Ook dat vettige wollige onderhaar en het veel hardere overhaar, een en ander om zich beter aan de natuur te kunnen aanpassen.

De Samojeed is gebouwd als een werker, hij trekt uit plezier de slede, maar is ook zeer geschikt om rendieren bij elkaar te houden of de afgedwaalden op te zoeken.

Is een witte Samojeed een anderen hond dan een witte Kees?

Ik zou het wel uit willen schreeuwen: "Ja !".

Is er geen verschil, maak dan een verschil, maar laat U nooit een rasloos witachtig Keesje voor een raszuiveren Samojeed in de handen stoppen, ook al heeft het nog zoo'n mooien strik om.

Van den werkelijken kenner wordt geëischt, dat deze aan de allures, aan het type, aan dat wat je niet zeggen kunt, op honderd meter afstand kan zien, of het een Kees of een Samojeed is.

Voor den beginner en voor hen die alles langs zich heen laten loopen, blijft het een probleem.

Bekijken we de ooren van een Kees: deze heeft scherp gepunte niet te dikke ooren, welke altijd rechtopstaan, zodat je er bij wijze van spreken je broek aan kunt scheuren.

De Samojeed daarentegen heeft van onderaf breede ooren, welke dik en rijk behaard zijn, en geen scherpe punten hebben. Ze staan ook niet zoo dicht bij elkaar als bij de meeste Keezen, over het geheel, een oor dat niet bevrozen kan.

Het oog van de Samojeed is betrekkelijk klein, anders dan anders. Het zit diep in het hoofd, is nooit rond of uitpuilend, is donker van kleur en schuin geplaatst, echt Aziatisch dus. Verder beschaduwd door een paar flinke wimpers, alles tot natuurlijke bescherming van het oog.

De neus moet zwart zijn; tegen de verharing, den paartijd, zal bij verschillende exemplaren, de eerst zwarte neus zeer dikwijls zijn kleur verliezen, hij wordt dan bruin tot goud oker toe.

Het hoofd is naar evenredigheid niet te groot of te grof, maar edel, met een even gewelfde schedel, met een weinig stop, en eerder korte dan lange voorsnuit, niet te spits echter, terwijl de lippen dik, niet hangend en goed gesloten moeten zijn.

De tanden zijn wonderlijk sterk ontwikkeld. Ik zag ze in den ring met het volledig gebit van een rooftuigverdelger.

De hals is eerder lang dan kort, nooit propperig.

De rug zonder de minste inzinking, niet zoo kort en niet zoo horizontaal als van de Kees, maar meer als van een sledehond, meer om met gemak in primitief tuig te loopen.

De schouders moeten krachtig tegen het lichaam zitten en vooral niet steiler dan van een terrier zijn. Ik zag eens een "Stepper", deze had dan ook veel te steile schouders.

Het lichaam is dat van een werker, krachtig, geen platte ribben, en in de taille niet zo opgetrokken als van een renhond.

Het beenwerk is rond en sterk, maar vooral in den achterhand sterk gespierd, de polsen zijn veerend, terwijl de voeten een ander model hebben dan die van den Kees, even langer en voorzien van een viltachtige beharing.

De staart is rondom rijk behaard zonder veer of franje, mee zoals bij den vos. Hij wordt over den rug gedragen, echter weer zonder die typische haak aan het einde, zoals bij den staart van den Kees.

Over het gewicht van den Samojeed wordt heel weinig gesproken evenmin als over de grootte. Vijftig centimeter schouderhoogte bij een gewicht van vijf en vijftig halve kilo's is wat krap voor den sledehond.

Miss Kilburn Scott, te Farningham bracht Nansen, en eerst veel later heeft Holland het geluk gehad, dat mej. N. Dickhoff een hond van Miss Kilburn Scott wist te verkrijgen in onze brave Ikon, die het stempel op het ras in Holland heeft gelegd, en die ook zeer moeilijk teruggefokt zal worden.

Tot slot nog een aardigheid.

Voor halve kenners en voor die kenners die alles langs zich heen laten gaan is het niet zoo eenvoudig een witte Kees van een Samojeed te onderscheiden.

Dronken menschen en kinderen zeggen de waarheid is een oud Hollandsch spreekwoord, maar laten het dan geen dronken menschen zijn, maar Uw kind zal U den weg wijzen. Zeer vele malen heb ik persoonlijk aan kinderen buiten den eereprijsring gevraagd: "Wat vind jij nu den mooisten hond?". En steeds was het antwoord: "Die witte daar", en steeds weer was het dan een Samojeed.

Ook hebben wij meerdere malen gezien, dat in den eereprijsring de kinderen van bekende kynologen, die thuis een heel anderen hond hadden, steeds den Samojeed kozen.

Door J.F. Krebs, Keurmeester te Amsterdam

Overgenomen uit Hondenvrienden van 15 -1 -1939